

# Nádraží Vyšehrad nutí k pláči

MARTIN RYCHLÍK

**PRAHA** Pojdme se zasnít, bylo by to tak příjemné... Jana K. pochází z Pardubic, ale dala přednost – tak jako tisíce lidí – studiu na Karlově univerzitě, takže dojíždí na její přírodovědeckou fakultu v Praze na Albertově. Rychlíkem to má do metropole jenom 55 minut.

Na hlavním nádraží přejde ze třetího na první nástupiště a chytá „elefant“ směrem na Beroun, který ráno jezdí každou čtvrt hodinu. Na stanici Vyšehrad je za tři minuty, takže už v klidu dojde do nedalekého univerzitního kampusu...

Anebo z druhé strany: novinář Jan F. jezdí z Řevnic a zrovna má něco k vyřízení v Nuslích. Vlakem je na Vyšehradě za 35 minut, vyjde z nádražní budovy, naskočí do tramvaje číslo 7 a šup, je na náměstí Bratří Synků v Nuslích.

A teď zpátky do reality. Krásné nádraží Praha-Vyšehrad, jež by ulevilo desetitisícům lidí cestujících denně do centrální části Prahy, nefunguje. Spíše je zcela v troskách.

Dnes uplynulo 20 910 dní od chvíle, kdy stanice Praha-Vyšehrad přestala být standardním nádražím. Dne 29. května 1960 se z něj stala pouhá výhybna, další rozvoj byl zastaven... Ač později došlo k několika drobným záchranným pracím, od té doby secesní budova, jež byla prohlášena kulturní památkou, chátrá a rozpadá se. A někdejší dřevěná čekárna, rovněž památkově chráněná, byla v roce 2008 protizákonně stržena.

**Jeden přesmutný příběh...** Okolností rozkladu vyšehradského nádraží byly již mockrát popsány. Na prahu 21. milénia se o koupi hezké budovy zajímalo několik zájemců. V roce 2001 přišla firma Nádraží s. r. o. se zájmem o pronajmutí, přičemž tam chtěla zbudovat multikulturní centrum

s knihkupectvím, kavárnami, galerií, barem či kinosálem. Do toho přišlo rozdělení majetku Českých drah a neshody, zda budova stojící při kolejišti patří ČD, anebo vzniklé Správě železniční dopravní cesty (SŽDC). Smlouva byla vypovězena, přišly první žaloby a další potíže. Nápad o obnově provozu zhatily i nové předpisy zakazující zřízení stanice v oblouku, v mírné zatáčce. O budovu se roku 2007 zajímala radnice Prahy 2, která opět nabídla projekt kulturního a společenského centra.

Předpokládané náklady na opravu činily už tehdy kolem 100 milionů korun; někteří radní upozorňovali, že žádná solidní firma si Vyšehrad nekoupí a spíše dorazí nějaký spekulanti, možná provozovatelé kasina anebo ještě něčeho horšího. Místo rozumné domluvy prodaly České dráhy budovu s okolím za nejvyšší nabídnutou cenu (42,5 milionu korun) firmě TIP Estate, za níž stála Wall Street Commercial Bank z městečka Veneta v Oregonu.

Na dotazy médií, například *Mladé fronty DNES* nebo *Pražského deníku*, nijak nereagovala. Nelegálně však v roce 2008 vykácela okolní topoly, lípy a keře. Následně zbourala hrázdnou čekárnu. Památkáři jí za to vyměřili pokutu 100 tisíc korun. Firma později přislíbila – již jako restrukuralizovaná společnost RailCity Vyšehrad – další studii na využití rozpadající se památky, jejíž tristní stav nutí kolemjdoucí ke smutku, ba pláči...

Co dál? Řešení není na dohled, neboť město nechce nádraží obestavět. Je to zakletá situace, byl občas zazní sliby, že bude stavba opravena. „Do budovy zatéká, degradují dřevěné střešní konstrukce a stropy. V jedné místnosti už to spadlo a budova je opravdu ve vážném stavu,“ řekl loni *Právu* místostarosta Václav Vondrášek.

## ČESKÝ LEŽÁK 20 910 DNÍ



NEFUNGUJE NÁDRAŽÍ PRAHA-VYŠEHRAD, JAK MÁ. A CHÁTRÁ.

## Cortés: Dědek pod Stanem



**Další z úspěšných podnikatelů**, kterým „to není jedno“ se rozhodl vstoupit do politiky. Dalibor Dědek naskočil přímo do vlaku volební kampaně a Starostové a nezávislí (STAN) jej dali na jedničku kandidátky v Ústeckém kraji. Jeho exekutivní přístup a filozofie „jaképak štráchy, prostě to uděláme“ ale spíše starostům udělaly starosti. Zejména, když začal pro stranu hledat „slušné lidi“. Po třech týdnech „Stanování“ kandidaturu stáhl. Stranu ale dále podporuje, také třemi miliony korun. A s politickou angažovaností prý nekončí! „To byl úžasný zážitek. Bylo to dobrodružství, které už jsem hodně dlouho nezažil,“ popsal na *Novinkách.cz* střet s politikou a jejím zákulisím.

TEXT A ILUSTRACE RICHARD CORTÉS

## Vtipálek roku odstoupil z kandidátky

ISTVÁN LÉKO

**D**opis Alberta Einsteina, v němž pohřbívá Evropu, vydražil aukční dům Nate D. Sanders v Los Angeles za 30 tisíc dolarů. Adresátem dopisu byl jeho blízký přítel a spolupracovník Michele Angelo Besso (1873-1955). Einstein svůj německy psaný dopis podle razítka na známce odeslal z USA do švýcarského Bernu, kde Besso působil jako inženýr, 11. září 1938. „Za budoucnost Evropy bych nedal zlamanou grešli,“ píše kromě jiného Einstein. Vědec v dopise kritizuje britského konzervativního premiéra Nevilla Chamberlaina, který se nechvalně proslavil podpisem Mnichovské dohody. Albert Einstein se narodil v Ulmu v roce 1879 v židovské rodině a z nacistického Německa v roce 1933 utekl do USA, kde zemřel v roce 1955, tedy ve stejném roce, ale o měsíc později než jeho přítel Besso. Bylo by zajímavé vědět, kolik by Einstein dnes investoval do budoucnosti Evro-

SHORT

py. ● Strašák zvaný klimatické změny vyslal varovný signál ze Severního pólu. Ruský tanker Christophe de Margerie poprvé v historii proplul severní arktickou cestou bez asistence ledoborců. Loď vezoucí zkapalněný zemní plyn trasu do norského Hammerfestu do jihokorejského Porjangu zvládl za rekordních 19 dní, tedy o zhruba třetinu rychleji než obvykle. Ekologové s používáním severní trasy neshodují, protože častá doprava by mohla poškodit křehký ekosystém v Severním ledovém oceánu. (Christophe de Margerie byl mocným šéfem francouzské petrolejářské korporace Total, zemřel v říjnu 2014 po záhadné havárii letadla na moskevském letišti Vnukovo.) ● Podle statistiky online seznamek smysl pro humor je důležitý pro výběr partnera u 67 procent lidí, vzhled už jen pro 51 procento, avšak neatraktivnější jsou ti, jejichž tzv. darwinovský ukazatel, tedy schopnost splácet úvěry u bank, je nejvyšší. Tato vlastnost či schopnost uvedlo 69 procent lidí, kteří hledají partnery pomocí seznamek. ● Pražská kavárna je v šoku. Miliardář Dalibor Dědek, autor českého vtipu roku 2017 „Se Starosty mířím ve volbách na 20 procent“, odstoupil z kandidátky. To už není vtip.

## POZITIVNÍ ZPRÁVY

### Začíná mapování odkazu terezínských skladatelů

Na terezínské radnici byla minulý pátek slavnostně zahájena činnost nově vzniklého Institutu Terezínských skladatelů, jehož cílem je vědecká, pedagogická, dokumentační a propagační činnost týkající se především hudby skladatelů, kteří během druhé světové války skládali hudbu v Terezíně. O jejich díle se začalo psát teprve

před třemi dekádami a ještě dnes, více než 70 let po válce není jejich hudba dobře zdokumentována, zpracována a chybí kritické vydání jejich díla. Jedná se přitom ve velkém množství případů o vynikající hudbu, což dokazuje i festival hudby terezínských skladatelů pojmenovaný Věžná naděje ([www.vecnanadeje.cz](http://www.vecnanadeje.cz)).

Tipy a snímky do rubriky posílejte na [pozitivnizpravy@lidovky.cz](mailto:pozitivnizpravy@lidovky.cz)



**Zakladatelky.** Dagmar Lieblová (vlevo), předsedkyně Terezínské iniciativy, a Gaby Flatow z Nadace Hanse Krásy drží v rukou listinu s podpisy zakládajících členů Institutu Terezínských skladatelů FOTO ITI

## POSLEDNÍ SLOVO

# Kdy se tančí

To naše Česko, těmi slovy chtěl mluvčí vyjádřit něco jako – ten náš Blbákov

”

**Č**esko? Před pětacířeti lety, i dříve, se název Česko používal také: vždycky ironicky. To naše Česko, těmi slovy chtěl mluvčí vyjádřit něco jako – ten náš Blbákov. Dnes je to oficiální název.

Nemýlíte se, pokud tušíte v pozadí mých řádek hořkost. Ne nějak moc velkou. Nepozvracel jsem se, když jsem v televizi poslouchal Milana Kňažka vykládat zcela vážně, jak moc si on a další slovenští vyjednavači před 25 lety přáli udržet Československo jako stát a obdivoval jsem Petra Pitharta, který seděl před kamerami vedle něho. Nehnul brvou při těch nehoráznostech a hořkost jistě cítil taky. Bylo to znát hlavně v závěru, když se vyznal ze svého přesvědčení, že ten rozchod nastal příliš brzy, bez vážných pokusů udržet stát pokřtěný krví hrdinů první i druhé světové

války. Hořkost cítím, když se mě v nějaké vzdálené cizině ptají, odkud je jsem a když řeknu, že z České republiky, mluvím do prázdna a obličej mého protějšku se rozsvítí pochopením, až když se poopravím, že jsem z bývalého Československa. A to bývají lidé, kteří před těmi pětadvaceti lety ani nebyli na světě anebo tahali za sebou kačera.

V televizi jsem v neděli zahlédl i filmové záběry bratislavského náměstí SNP. Jásot, to byl přechod roku 1992 a 1993. Já tam tenkrát byl, chtěl jsem si to prožít na vlastní kůži. Moc nás tam českých novinářů nebylo, z těch pišticích snad jen Jaroslav Veis, můj dlouholetý kamarád a kolega ještě ze studii. On byl tehdy v *Lidových novinách*, já ve *Frontě*. Nějaká slovenská rozjásaná vlastenka ho poznala podle fotky a jedovatě ho oslovila:

„Vidíte, pán Veis! Ti Ludia tancují!“ A skutečně, lidé tančili kolem alegorické rakve, ve které leželo tělo mrtvé republiky.

Jaroslav bez zaváhání odpověděl: „Ano, tančí. Jde ale o to, aby tančili ještě za rok, i za deset, dvacet let.“

Jsem u toho. Tančí se na Slovensku, tančí se v Česku? Samozřejmě netančí, ale to nic

neznamená, v duchu Svěrákovy písně s refrémem „není nutno, není nutno“. Není nutno, a ani není možné, aby se pořád tančilo. Jde o to, aby se lidé cítili dobře. Mám pocit založený na zkušenostech, že se na samostatném Slovensku lidé cítí líp, než by se cítili, kdyby byli součástí Československa. Asi se měli Češi víc snažit, aby se Slováci cítili ve společném státě dobře. Když se lidé dobře necítí, cítí se špatně.

Mimochodem, tohle by měli vědět v Bruselu, že citění a penězovody nemají přímou souvislost. Ale to už je historie současnosti a budoucnosti.

ONDŘEJ NEFF

